

MIĘDZYNARODOWY DZIEŃ WOLONTARIUSZA

Monika Rutkowska

Biuro Karier

Wolontariat jest wspaniałą szansą na zdobycie nowych umiejętności, na poznanie ciekawych ludzi i świata. Pozwala oderwać się od codziennych obowiązków albo przygotować się do przyszłej pracy. Dla jednych jest początkiem kariery zawodowej, dla drugich jej uwieńczeniem.

Każdego roku, 5 grudnia, obchodzi się Międzynarodowy Dzień Wolontariusza. Z tej okazji Biuro Karier UZ zorganizowało Giełdę Wolontariacką, która odbyła się 8 grudnia 2015 r. w kampusie B w holu budynku A-16.

Wolontariatem można być wszędzie z wyłączeniem sektora biznesu. Tak jak wiele jest miejsc, w których można świadczyć pracę wolontarystyczną, tak samo wiele jest czynności, które można wykonywać. Można współpracować z osobami prawnymi: stowarzyszeniami, fundacjami, instytucjami, które są organami administracji publicznej (ministerstwami, urzędami miejskimi), wszystkimi jednostkami

organizacyjnymi, które podlegają organom administracji publicznej (m.in. muzeami, szkołami, uczelniami, przedszkolami, szpitalami publicznymi) jak również z organizacjami kościelnymi, stowarzyszeniami jednostek samorządu terytorialnego, partiami politycznymi, związkami zawodowymi i organizacjami pracodawców, klubami sportowymi i policją - o tych wszystkich podmiotach mówi „ustawa o wolontariacie” i one mogą do swoich działań angażować wolontariuszy.

W Giełdzie Wolontariackiej na naszej uczelni udział wzięli: Fundacja Dr Clown, Caritas Centrum Wolontariatu, Biuro Porad Obywatelskich Cibis Sum, Poradnia Psychologiczno-Pedagogiczna z Zielonej Góry, Fundacja Fabryka Pałki oraz Akademia Przyszłości.

Wolontariat to nie tylko dobrowolna działalność na rzecz innych, ale także wyzwanie, możliwość sprawdzenia się w nietypowych sytuacjach i satysfakcja. Pozwala na spożytkowanie energii w sposób niekonwencjonalny i twórczy. Giełda Wolontariacka to okazja by przekonać tych nieprzekonanych, że warto pomagać.

NOWOŚCI WYDAWNICZE

Kowalski Mirosław, Koszyk Irena, Śliwa Sławomir, *EDUKACJA I/A MÓZG, MÓZG A/I EDUKACJA (EDUCATION AND BRAIN, BRAIN AND EDUCATION)*, Kraków 2016, ss. 158, ISBN: 978-83-7850-916-5

W ostatnim czasie wzrasta zainteresowanie wśród pedagogów literaturą zagraniczną i polską dotyczącą neurodydaktyki. Coraz częściej problemy dotyczące metod i form pracy sprzyjających mózgom uczniów w procesie edukacji to tematy szkoleń, seminariów, konferencji i studiów podyplomowych. Jednak w neurodydaktyce pojawia się więcej

pytań, niż odpowiedzi. Prezentowana publikacja wpisuje się w klimat odpowiedzi, ale też przez wielu autorów zamieszczonych w niej artykułów stawiane są pytania dotyczące ciekawej i jednocześnie złożonej problematyki dotyczącej „plastyczności” mózgu.

Publikacja jest kolejnym głosem, przyczynkiem w dyskusji nad rolą neurodydaktyki i wiedzy o funkcjonowaniu mózgu w pracy z dziećmi i młodzieżą o określonych trudnościach i dysfunkcjach. Ukazuje, jak ta wiedza służy uczniom uzdolnionym, jak pomaga efektywnie pracować, odpowiadać na potrzeby i odkrywać możliwości wszystkich uczących się.

Z Wprowadzenia
z Wydziału PPiS

Centra - peryferie w literaturze polskiej XX i XXI wieku, red. W. Browarny, E. Rybicka, D. Lisek-Gębala, seria Nowy regionalizm w badaniach literackich, t. 3, TAiWPN „Universitas”, Kraków 2015, ss. 479.

„Tom składa się z wystąpień przygotowanych na trzecie zebranie zespołu projektu „Nowy regionalizm w badaniach literackich”, zorganizowanego we Wrocławiu w październiku 2014 roku. Tym razem głównym przedmiotem dyskusji uczestników spotkania były relacje centro-peryferijne w literaturze polskiej XX i XXI wieku. Nasza uwaga koncentrowała się na demarkacjach i różnicach między kulturami na poziomie regionalnym, narodowym i ponadnarodowym, ale także na ich wzajemnym oddziaływaniu, zależnościach między nimi i przepływie idei, narracji lub hierarchii wartości. Literaturę polską obecnego i minionego stulecia można bowiem czytać w kontekście budowania nowoczesnej tożsamości lokalnej lub państwowej oraz jako narzędzie symbolicznej polonizacji zależnych obszarów i grup społecznych. (...) Teksty literackie, prasowe i dokumenty epoki warto także czytać jako media przeszłości, przechowujące zarówno silne centrum, jak i „nieczystość” peryferii dyskursu pamięci zbiorowej w wymiarze regionalnym i państwowym. Częścią tej pamięci oraz współczesnej komunikacji literackiej są mity, toposy, stereotypy i kompleksy kultur lokalnych, endemiczne lub przenikające do kultury narodowej, często zasilane również tradycjami obcymi, które zachowały się w miastach i obszarach pogranicza lub zostały ożywione w ostatnich dekadach”.

Od redakcji (fragment)
z WH

Ontogeneza i promocja zdrowia w aspektach medycyny, antropologii i wychowania fizycznego, red. Ryszard Asienkiewicz, Ewa Skorupka, Józef Tatarczuk, B5, oprawa miękka, s. 676, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-192-4

Problematyka dotycząca ontogenezy człowieka i promocji zdrowia stanowi obecnie przedmiot zainteresowania badaczy różnych środowisk naukowych. Interdyscyplinarność tych zagadnień powoduje konieczność wymiany poglądów i współpracy przedstawicieli często odległych dyscyplin. Przedstawiona monografia jest odpowiedzią na zapotrzebowanie środowiska naukowego Zielonej Góry, dotyczącą wymiany poglądów oraz prezentacji wyników badań auksologicznych (indywidualnych i zespołowych) prowadzonych w ośrodkach naukowych i uczelniach. Autorami zamieszczonych tu prac są lekarze, antropolodzy, biolodzy, nauczyciele wychowania fizycznego, pedagodzy, psychologowie, trenerzy skupiający się w swoich obszarach działalności (teoretycznej i praktycznej) na zagadnieniach monitorowania rozwoju biologicznego i promocji zdrowia populacji dzieci, młodzieży i dorosłych.

Marceli Tureczek, *Campanae, quae in confinio sonant. Studium z dziejów ludwisarstwa na pograniczu śląsko-brandenbursko-pomorskim w XIII-XVIII wieku*, B5, oprawa twarda, s. 696, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-186-3

Przedmiotem studium są dzwony - rozpatrywane tu jako wytwory rzemiosła ludwisarskiego w okresie średniowiecznym i nowożytnym (od XIII do schyłku XVIII w.), na dawnym pograniczu śląsko-brandenbursko-pomorskim. Artefakty te jako wielowarstwowe świadectwo aktywności warsztatów ludwisarskich, dla których stanowiły poważny, choć nie zawsze podstawowy asortyment produkcji, definiując poziom artystyczny, czy też dorobek

ilościowy, jakościowy oraz umiejętności poszczególnych mistrzów-dlewników na wybranym obszarze, pozostają interesujące nie tylko w aspekcie samej wytwórczości rzemieślniczej. Próba rozpatrywania przedmiotu badań wyłącznie przez pryzmat wytwórczy - zagadnień materiałowych i technologicznych, znajomości prądów artystycznych czy też zasięgu oddziaływania konkretnych warsztatów w odniesieniu do kontaktów handlowych i gospodarczych - ograniczałaby walory badawcze.

Tym samym, wskazane kwestie ukierunkowane na rzemiosło - wiążąc wiele zagadnień w całość problemową, pozostają zasadniczym celem pracy. Dokonując jednak charakterystyki zadania, warto sformułować kilka pytań. Wśród węzłowych pojawiają się te o samo pojęcie warsztatu ludwisarskiego, jego organizację, przemiany technologiczne, zakres i ceny produkcji. Dla zdefiniowania głównych założeń pracy istotne pozostają również pytania o rolę, jaką odgrywały dzwony w przestrzeni publicznej; co decydowało o umieszczaniu na dzwonach konkretnych treści, czy były to wyłącznie doraźne subiektywne potrzeby, czy też wpływ miały inne przyczyny obiektywne? Które z nich występowały częściej, a które sporadycznie, jakie znaczenie miały te elementy dla rzemieślników i produkcji, a jakie dla odbiorców? Trudno pominąć w tym miejscu pytania o kontekst badań - okoliczności czasowe, przestrzenne, społeczno-prawne, religijne, etniczne.

Na tle tak złożonej problematyki, teza niniejszej pracy zakłada, że wytwórczość dzwonów jako obiektów zyskujących szczególną pozycję na płaszczyźnie kulturowej odzwierciedla wiele szerszych zjawisk, mieszczących się w wymiarze artystycznym, religijnym, społecznym, a w wymiarze gospodarczym stanowi zjawisko ponadlokalne, określając charakter kontaktów, ich zasięg przestrzenny, wreszcie definiuje peryferyjne ludwisarstwo interesującego tu pogranicza na tle ośrodków centralnych.

Jerzy Szymaniuk, *Interpretacja polskich kołęd i pastorałek w procesie aranżacji na przykładzie partytury „Kolędy dla Świata”*, A4, oprawa miękka, s. 300, wydanie II uzupełnione, Oficyna Wydawnicza UZ, Zielona Góra 2015, ISBN 978-83-7842-212-9

Jednym z ważnych elementów przekazu muzyki do słuchacza jest aranżacja. Dzięki niej utwory stają się łatwiejsze w odbiorze. Tematy muzyczne w nowej szacie inspirowanej do poznania muzyki, stwarzają możliwość nowego kontaktu z dziełem, ułatwiają jego przystępność.

Aranżacja może również dopomóc w przedstawieniu dzieła postrzeganego jako mniej wartościowe, mniej zrozumiałe. Pomaga także zwrócić uwagę na drzemiące wartości, ważne przesłanie tekstu słownego. Dlatego też szczególne miejsce w przekazie utworu zajmuje aranżer, na którym spoczywa odpowiedzialność za „nowy” kształt danego dzieła, za ukazanie odbiorcy zawartych w nim treści. Osobowość aranżera, jego profesjonalizm ma ogromne znaczenie w interpretacji dzieła. Spośród wielu źródeł inspiracji, do których sięgają kompozytorzy i aranżerzy, święto Bożego Narodzenia stało się chętnie wykorzystywane w twórczości muzycznej. Swoisty charakter kołęd stawia przed twórcą odpowiedni stopień trudności. Siła tych pieśni tkwi w tekście słownym oraz muzycznym. Dla autora praca przy projektach kołędowych była wielkim zaszczytem duchowym, dając nie tylko satysfakcję zawodową, ale połączyła emocjonalnie z podjętym tematem w sposób bardziej wnikliwy. Stworzyła niepowtarzalne przeżycia, przyczyniła się do odkrycia nowych wartości.

[...] W celu realizacji przedsięwzięcia autor wybrał orkiestrę typu big band jako podstawę aparatu wykonawczego. Big band pełni tutaj podwójną funkcję: akompaniującą dla solistów i chórów oraz wiodącą w częściach instrumentalnych. Począwszy od roku 1977 do dzisiaj, big bandy stanowią dla autora główną domenę pracy artystyczno-dydaktycznej. Prowadzenie przez blisko 30 lat kilku big bandów oraz innych form artystycznych, współpraca z czołowymi muzykami pozwala na ciągłe wzbogacanie warsztatu kompozytorsko-aranżacyjnego. Poddana analizie aranżacja jest przykładem partytury adresowanej do określonego wykonawcy, w tym wypadku prowadzonej przez siebie orkiestrę. Problematyka niniejszej pracy dotyczy interpretacji polskich kołęd i pastorałek na podstawie analizy procesu aranżacji *Kolędy dla Świata*. Praca ukazuje badane elementy dzieła w kontekście najważniejszych kroków w pracy twórczej, jaką jest aranżacja. Głównym założe-